
Prof. Dr. Novotni Zoltán 1993. novemberében, 63 évesen hagyott itt minket. Ennek a szomorú eseménynek a csendes, de bensőséges megemlékezése zajlott 2023. november 10-én, 30 év távlatából a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karának betonból emelt falai között, amelyeket Ő úgy szeretett és hatott át magával ragadó személyiségével.

Novotni Zoltán professzor átlagot meghaladó tempóban, egy évtized alatt tört a magasba, így életútjára különösen igaz az a gondolat: „Nem az számít hány éves vagy, hanem hogy mennyi élet van az éveidben.”¹

Gyakorló jogászként kapcsolódott be az oktatásba, 1973-tól az ELTE Jogi Továbbképző Intézetének külső munkatársaként, majd címzetes egyetemi docensként az ELTE Jogi Kara Miskolcra kihelyezett levelező tagozatán.

A miskolci jogászképzés elindításának egyik fő szervezője volt az akkor még Nehézipari Műszaki Egyetemenként működő intézményben, a kar 1981-ben alakulhatott meg.

Hamarosan, 1982-ben kandidátusi tudományos fokozatot szerzett, egyetemi docensi és polgári jogi tanszékvezetői kinevezést kapott, 1986-ban megszerezte az állam- és jogtudomány doktora címet, egyetemi tanár lett, 1988-tól, az általa megszervezett, Civilisztikai Tudományok Intézetének igazgatója. Egy évvel később, 1989-ben rektorhelyettesi kinevezést kapott, 1991-ben pedig jogi kar dékánjává választották. Nevéhez fűződik a jogászképzés öt évesre történő bővítése. Sokirányú és komoly tisztségeit nem csak viselte, hanem el is látta mindenki javára.

Emberismerete, hatodik érzéke segítette a kar és a Civilisztikai Tudományok Intézete oktatóinak kiválasztásában, sorra gyűjtötte maga köré a legtehetségesebb fiatal civilistákat, akiknek aztán végig fogta a kezét. A megalakulástól munkatársai Harsányi Gyöngyi, Miskolczi Bodnár Péter, Fazekas Judit, majd Bíró György, Kenderes György, Csécsy György, Ujváriné Antal Edit, hozzájuk csatlakoztak Prugberger Tamás, Török Gábor, Rácz Zoltán, Csák Csilla, Szabó Marianna és még sokan mások.

Novotni Zoltán dékáni vezetése alatt, 1993-ban indult a PhD képzés, amelyet, mint újfajta tudományos doktori fokozatot a felsőoktatási törvény vezetett be. Megszervezte a doktori iskolát, kilenc alprogramra jelentkezhetek a tudományos fokozat megszerzését célként maguk elé tűző pályázók, „A biztosítási szerződési jogviszony dogmatikai rendszere, különös tekintettel a felelősségbiztosításokra” című alprogram vezetését maga vállalta, amelyben e sorok írója doktorhallgatója lett.

---

¹ Lerch István Erkel Ferenc-díjas magyar dalszerző, zongorista, énekes

Elkötelezett volt az igényes és magasszínvonalú oktatás mellett, nem csak a száraz joganyagról szóltak előadásai, tapasztalatait, a mindennapok jogilag releváns történéseit is megosztotta a hallgatósággal. „Teltházás” előadásait sodró tempóban, magával ragadóan, teljes átéléssel tartotta, nem lehetett nem figyelni Rá.

Jellegzetes alakja nap nap után bukkant fel az előadások közötti szünetekben a jogi kar első emeleti nyitott folyosóján, ahonnan letekintve az előadókban kiözönlő nyüzsgő tömegekre, szemmel tartotta diákjait és kollégáit.

Tudományos publikációit számtalan formában (könyv, tankönyv, jegyzet, cikkek, tanulmányok, kéziratok) nyitott szemmel, praxisorientáltan, ugyanakkor alapos kidolgozottsággal és több jogterületen, témakörben jelentette meg, magyar és idegen nyelven. Kimagasló szakértője volt a szerződési, kártérítési jognak – azon belül is különösen a biztosítási jognak –, a társasági jognak, de elismertséget szerzett környezetvédelem és agrárjog területén is.

Tevékenyen vett részt a szakmai közéletben, amibe önzetlen módon a körülötte lévőket is bevonta. Oktatói, tudományos és vezetői pályafutásának is erős érzelmi gyökerei voltak, amelyek kisugároztak a körülötte lévőkre.

Ahogy Gáspárdy László professzor fogalmazott 60. születésnapján: „Pálnak, a tarsuszának a szelleme reinkarnálódott benne, aki mindenkinek a mindene akart lenni.” Ő a kar, intézet és tanszék kollégáinak nem dékán úr, igazgató úr, professzor úr, hanem „Zoli bácsi” volt, ami kifejezi azt az emberi közvetlenséget, sokszor túlzó atyai törődést, amit mások iránt tanúsított. Nem csak az oktatói, tudományos előmenetel tekintetében lehetett Rá számítani, hanem ösztöndíjak, publikációk, konferencián való részvétel támogatása terén is, sokak számára segített munkát, másodállást, gyakorlati tapasztalatokat szerezni.

Jelen szerény kiadvány Rá emlékezik, Róla szól, Érte gondolkodik. A szerzők között pályatársak, közvetlen kollégák és tanítványok vannak, akik az emlékülésen jelen voltak. Sajnos e kompánia évről évre egyre „karcsúbb”, de mi, akik maradtunk, szívünk mélyéből őrizzük emlékének lángját, a kiváló példát, amely 30 év távlatából is átmelegít, összehoz Bennünket.

Barta Judit